

Es Molí Nou

Vilafranca - gener '95 - Núm. 92

**NINGÚ ES VOLGUÉ
PERDRE LES FESTES
DEL NOU ANY
(Pàgs. 3 i 4)**

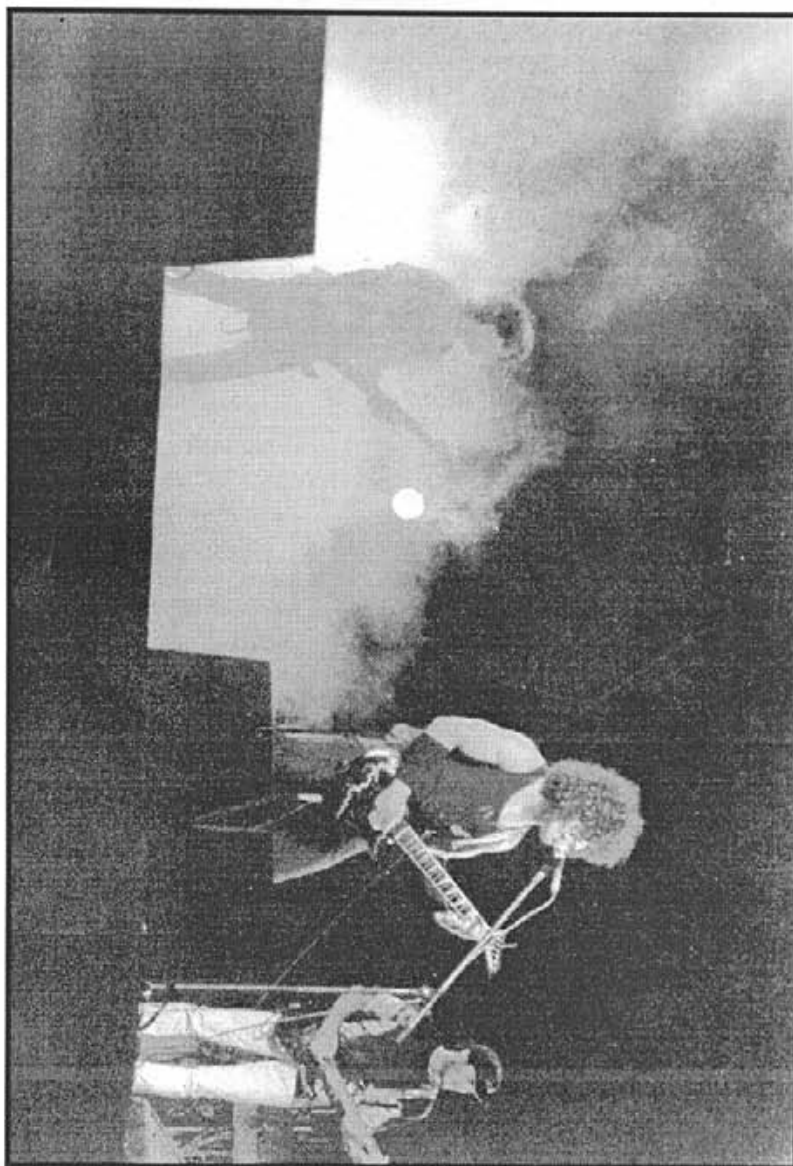
ROCK A

«**LES NOSTRES
CANÇONS
SÓN DE PROTESTA
CONTRA ALLÒ
QUE CONSIDERAM
INJUST**»

«**EL BON JESÚS
VA SER UN TIO
QUE VA TENIR
ELS COLLONS
BEN POSATS
PER ALLIBERAR
EL SEU POBLE
DELS INVASORS
ROMANS**»

«**L'AMOR SENSE
SEXE ÉS MOLT
FRUSTRANT**»

L'ESCORXADOR

SCYTHE

**«LA NOSTRA SOCIETAT ESTÀ MANCADA
DE SENTIT COMÚ»**

• **EL GRUP EXCURSIONISTA
DESCRIU L'ESTADA AL PIRINEU**

«ES MOLÍ NOU»

Publicació mensual de
'Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Depòsit Legal
PM: 366 - 1986

Edita:
Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Redacció i col·laboradors:

Andreu Bauçà
Francesc Amengual
Joan Barceló
Joan Jaume
Bartomeu Català
Biel Monserrat
Jaume Nigorra
Jaume Sansó
Jaume Català
Col·legi Públic
Bartomeu Ferrer
Miquel Barceló
Joan Estrany
Joan Bauzà

Reproducció fotogràfica:

Joan Jaume

Imprimeix:

TIRRENA, S.A.

TEL: 55 52 12

C/ Pintor Joan Gris, nº 2
MANACOR

Els articles publicats en aquesta
revista sols expressen l'opinió
dels seus autors

EDITORIAL

La nova frontera

Any nou, vida nova. Idò comencem-la, perquè aquests primers dotze mesos del darrer quinquenni del segle XX requereixen com a mínim un nou impuls i un renovat coratge. Tot fa pensar que el 95 no estarà dominat precisament per la rutina a Vilafranca. El parenòstic local parla d'eleccions municipals com a tot arreu, té punts de confluència amb els petrers damunt Son Nuviet i manca diferències exclusives a una carretera vital que prest no marcarà el seu ritme, ni li agafarà el pols minut a minut. Pot haver-hi per tant un Vilafranca d'abans del 95 i un altre de després.

Els darrers moments administratius i polítics fan pensar que tant la decisió darrera sobre la carretera i Son Nuviet es poden agafar enguany mateix. El 95 és la nova frontera, la que ens deixarà a les portes dels segle XXI. En el mes de maig, dia 28, hi haurà eleccions municipals per elegir els onze regidors que fins a 1999 hauran de portar les riendes de l'Ajuntament. El PSM ja ha anunciat a l'actual batle, Joan Bauçà "De sa Vinya Nova", com el seu candidat. En el PP sembla que encara estan en conclave per a decidir el número ú. Antoni Gayà Batle i Bernat Garí, l'ex-batle, semblen, a l'hora de redactar la present editorial, els membres del PP-Vilafranca amb més possibilitats de fer front al grup que des de mitjan 1990 ha vingut governant aquesta vila.

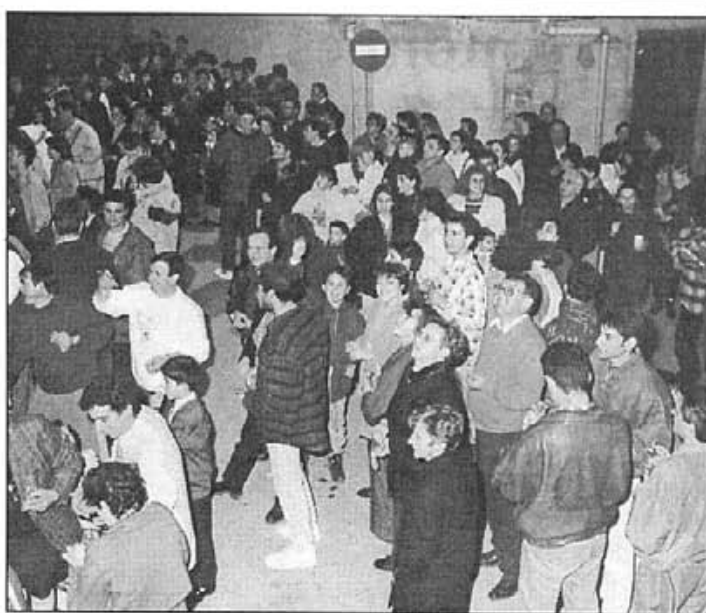
Aquest any, el de la nova frontera, també ens guarda, si Déu ho vol, el número 100 d'aquesta publicació que arriba a la majoria de llars del poble. Fer un repàs al camí recorregut i pegar una ullada cap a nous horitzons serà una tasca ja assumida pel grup de persones que de forma desinteressada un mes sí i altre també ens disposam a fer-vos arribar les notícies, bones i dolentes, que tenen lloc al nostre terme, o que d'alguna manera tenen una relació amb Vilafranca.

El 1995 ens guarda per tant molts reptes als vilafranquers. El futur sempre és imprevisible. Però des de la responsabilitat de cadascú de nosaltres hem de treballar per a que sigui un futur de solidaritat, de germanor, de pau i plena convivència, respectant les idees del veïnat i essent conscient de què dins el nostre petit món, que és Vilafranca, hi tenim unes responsabilitats que com éssers humans hem de complir. Siguem realistes i futuristes amb l'abocador de Son Nuviet, hi està en joc el futur dels vilafranquers del segle XXI. Aportem idees i ajudem als nostres polítics, sigui del color que siguin i empentem el temps dins una harmonia de poble. Que el 1995 ens sigui venturós a tots.

Guàrdia Civil? Per a què?

En aquesta segona part de l'Editorial volem censurar els fets violents que tingueren lloc durant la nit-matinada del dia de Cap d'Any a la zona dels bars de la carretera. Emperò si és reprobable el comportament de certs joves, de la vila i externs, creim que també ho és el fet de què la Guàrdia Civil estigués just a la vora dels fets i no se n'adonés. Les patrulles es fan per mantenir la vigilància, no per donar gust a ésser vigilats. Al dia següent dels fets, fou impossible obtenir informació de la Guàrdia civil. "No pasó nada" fou la resposta obtinguda. Guàrdia Civil? per a què?

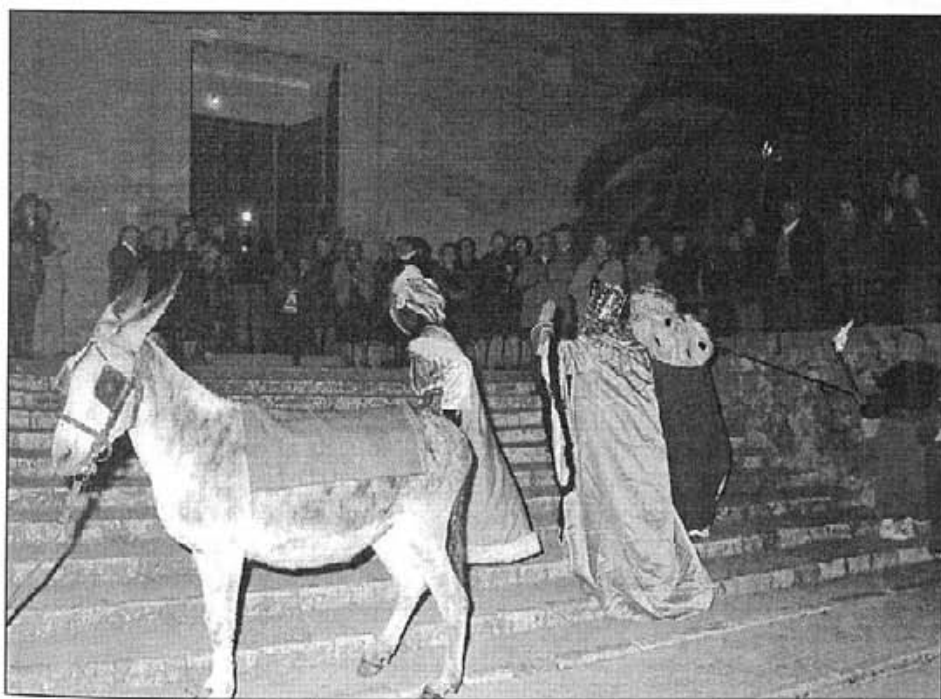
Es Molí Nou.

Any nou, vida nova

Comença l'any 1995 amb aire diferent devora altres anys no tan llunyans. Una nova vida, la festiva en definitiva, pareix que ens acompanyarà durant els pròxims mesos, o així al manco ho han reflexat les festes que s'han fet fins ara. Per cap d'any es congregaren més de quatre-centes persones a l'església, per la diada de Reis tant els actors actius i passius participaren de forma nombrosa a la cavalcada i, per no dir-ho, les festes de Sant Antoni, tot i celebrar-se en dia feiner a la Ciutat de Mallorca, congregà el que ningú es podia imaginar. Que la nova vida sigui companyera fidel d'aquest poble per molts d'anys.

Jaume Català
Fotos: Joan Jaume.

Incidents violents al començar l'any nou

*Joves de la vila i externs s'agredeixen
dins i fora del bar s'Esquitx*

(Redacció).- La matinada de Cap d'Any va començar de forma violenta a la zona de la carretera. Joves de la vila i externs es varen agredir a la Nit de Cap d'any dins i fora del bar s'Esquitx. La brega va començar després que un jove del nostre poble fos empentat per un extern. Un grup mixt de joves de fora poble foren agredits posteriorment a la carretera davant el bar mentre es disposaven a agafar el cotxe i marxar de la vila.

En el moment dels fets, una parella de la Guàrdia Civil estava parlant amb unes jovenetes davant el Pub Es Niu, a només 20 metres d'on es produïa l'apallissament. Però la força de seguretat no es va adonar dels fets fins que fou demandada la seva intervenció per part d'alguns dels testimonis dels fets. La Guàrdia Civil no aixecà cap atestat dels incidents, malgrat la violència brutal que va haver-hi i que hagués pogut tenir greus conseqüències, segons han informat a aquesta redacció alguns dels testimonis. Un jove extern va rebre una forta coça al cap i una al.lota, també del grup d'externs sagnava per la cara després de ser agredida.

Aquesta fou la nota negativa d'una nit que començà prou animada a l'escala-nada de l'església on es varen reunir entre 300 i 400 persones del poble per a despedir el 1994 i donar la bevinguda a l'any nou.

Sant Antoni es vesteix de llarg

Vuit foguerons a la vesprada del dilluns i més de noranta persones que dugueren els seus animals i carrosses a les beneïdes ajudaren a vestir de llarg el Sant Antoni en el dia de la seva onomàstica. Els foguerons s'encengueren devers les duit del vespre per diversos indrets de la nostra Vila per donar calor i set a tots aquells que tengueren ganes de veure un tassó de vi acompanyat d'un bon tros de sobrassada i, com no, de cantar allò que només és permès durant aquests dos dies.

El dimarts, la caravana que es veuria gratificada per

l'aigua beneïda al portal de l'església major partia a les tres i mitja per endinsar-se dins els tradicionals carrers de la nostra vila. La carrossa guanyadora fou la d'es Molí, que el mateix matí havia aconseguit el segon lloc a les beneïdes de Manacor, i la feren un grup de joves de la Vila encapçalats per en Joan "Xuric". Al sopar d'Es Cruce hi anaren més de dues-centes persones.

Jaume Catalá
Fotos: Joan Jaume.

Sant Antoni

Sant Antoni festa guapa
farem si feis lo que dic
que si qualcun vos escapa
tornarem seguit a dit.

Sant Antoni no esser així
el món no té compostura
un lladre gros no té cura
sa guerra ve cap aquí.

Sant Antoni quins porcells
que cobren barbaritats
noltros de pagar apurats
casi tots feina per ells.

Sant Antoni no mereixen
ni es "tracto" d'animals
no hi ha platges naturals
perquè tot ho destrueixen.

Sant Antoni aixecau-vos
que aquests animals molesten
donau-los lo que no tenen
ànima i educau-los.

Sant Antoni aquests dolents
tancau-los no tenen cura
només fan crear "bassura"
i aquí mos duen es fems.

Sant Antoni heu de gordar
no les perdigueu de vista
duis-vos-ne es cap de llista
i tots ets altres que hi ha.

Sant Antoni, Sant Antoni
duis-vos-ne aquests animals
donau-los an el dimoni
feis que mandin els normals.

Biel Monserrat.

Viatge al Pirineu

A la fi partírem. Després de moltes decisions, que si hauria massa neu, que algunes carreteres eren tallades, que no trobàvem allotjament, que érem tretze, partiríem un grup d'amics i companys amants de l'excursionisme i de la natura cap al parc Nacional d'Aigües Tortes situat al pirineu lleidatà prop de la Vall d'Arà. El cansament i la desil·lusió inicial de quan vérem el petit que era el refugi on havíem de passar tres nits (devia tenir uns 70 m2 comptant la cuina, el menjador i dormitoris i hi arribàrem

a dormir unes 35 persones) no minvà les ganes que teníem de gaudir d'una natura prou salvatge i encisadora.

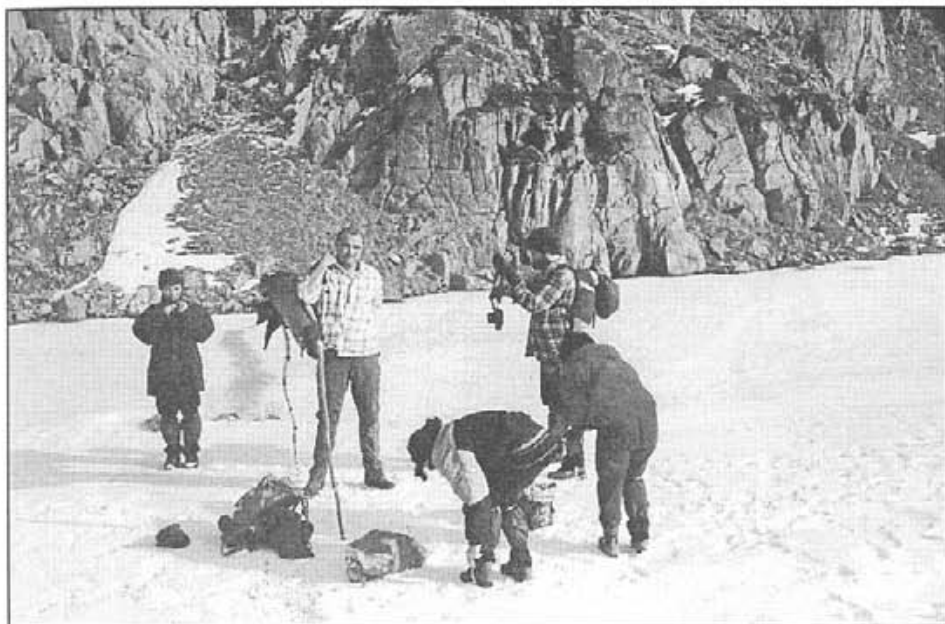
Foren tres dies que mai oblidarem, ja sigui per la immensitat dels paisatges que eren nevats part damunt els 2500 metres, o els banys al riu (ja que era l'únic lloc per netejar-mos) amb temperatures prop dels zero graus, o per l'abundor d'aigua que no estam avesats a veure: llacs, rius, rierols... i tota una vegetació que no es donaria sense aquest grau d'humitat.

El paisatge pirinenc malgrat el tinguem a prop, és ben diferent del que tenim acostumat: les muntanyes són joves i per tant empinades, avalls molt tancats i ombrívols i el que també ens estranya és que l'home només hi viu fins una certa altitud. El poble més proper era el d'Espot, a uns 8 km. del refugi.

Segurament alguna gent es demanarà quin gust es pot trobar fent aquests viatges on a primera vista sembla que es va a passar-ho malament. Idò és ben senzill, a vegades les comoditats de cada dia són tan grosses que perdem el valor que tenen les coses que no siguin exclusivament materials (doblers, roba, joies, etc.). Quan et trobes en contacte directe amb la natura te n'adones que l'home és només una petita part d'ella, que cal respectar-la, i aprofitar amb seny els béns que ella ens ofereix. El plaer de veure, escoltar, sentir, conversar els vespres vora el foc són sensacions que t'ofereix. El plaer de veure, escoltar, sentir, conversar els vespres vora el foc són sensacions que t'ofereix la natura de forma gratuïta. També quan et trobes en certes condicions, aprens a confiar amb els altres, però també a confiar amb tu mateix.

En resum aquests dies de desembre que passàrem per Aigües Tortes ens serví per desintoxicar-nos de la vida diària i per agafar energies (físiques i mentals) per afrontar amb coratge l'any que ja hem encetat.

Grup excursionista de la Vila.

De paper la deixalla
és un lleig i car vici.

JOAN
RICO
1995

FELIZ AÑO DEL COCHE DEL AÑO

**FIAT PUNTO
COCHE DEL AÑO
EN EUROPA 1995**

El Fiat Punto ha sido elegido Coche del Año 1995 por un jurado de 56 periodistas de 21 países europeos. Para esta elección, los expertos consideraron todas las características innovadoras de este coche: diseño, confort, seguridad, economía y respeto por el medio ambiente, así como su comportamiento y agarre en carretera, su manejabilidad, funcionalidad y prestaciones. Este prestigioso premio es un

importante reconocimiento a la pasión, la innovación tecnológica, la investigación en busca de calidad y a la gran inversión llevada a cabo por Fiat para hacer realidad el proyecto Fiat Punto. Además, el premio de "Coche del Año 1995" se añade al orgullo de los 680.000 conductores que ya poseen un Fiat Punto en toda Europa. Por todo esto, Fiat Punto les desea un feliz 1995.

FIAT PUNTO **FIAT**

Concesionario Oficial:

AUTOVENTA MANACOR, S.A.

Polígono Manacor. Fusters, solar 43. Tel. 84 34 00. MANACOR.

"Scythe" o la passió pel Heavy

Són prop de les deu del vespre. Dijous. Unes barreres "metàliques" ens barren l'entrada a l'Escorxador. Fa un fred que pela. De fora estant, se sent música, apagada, que sembla que vengui de molt lluny. És música dura, densa, obscura. Una claror blanquinosa ens delata, a jo i a en Joan, la presència d'algú dins de l'antic edifici. Tocam la porta. Una vegada. I res. Sembla que no ens sentim. Una altra, aquest cop amb més insistència. A la fi ens obrin. La música segueix, renouera i incansable. Ara ja més forta. Es fica per les orelles i t'arriba al cervell. Te'l transforma i et convida a viatjar cap a una altra dimensió, al·lucinant, tranquil·litzadora. La sala és gran i allargada. Al seu bell mig, una camilla per escalfar-se. En Llorenç i en Guillem hi amaguen els peus amb gust. Jo i en Joan ens afegim al plaer de la calor calor caliuera. Seguesc mirant. A la banda de baix, una mica elevat i tot envoltat de tela vermella, hi ha l'escenari. En Mateu, amb la bateria, i en Bernat, amb la guitarra, concentrats en el que fan, continuen el seu orgasme musical. Espargits pel terra, s'hi poden veure sprays de pintura de diferents colors. Murals inacabats, amb escenes en vermell i negre, abstractes, surrealis-

tes, d'arbres sense fulles i flames enceses, agombolen les parets. Una màscara blanca, penjant fantasmagòricament a sobre de la plataforma, dona un aire encara més misteriós al local. L'olor a cigarreta es deixa sentir i ens revela l'origen del fum boirós que obscurix l'aire, ja pesat i carregat de per si. En un lloc com aquest, fins i tot les ments més quadrades i poc creatives podrien disparar la seva imaginació i endinsar-se per mons desconeguts i insondables. Psicodèlia. Pòsters d'esquelets. Un al·lot petit, mig nu, mena amb devoció messiànica una moto que no sembla feta per a ell. De sobte, la música s'atura. El cor em torna anar a ritme normal. I el cervell recula a la seva quietud inicial. En Mateu, amb la maceta a la mà, agafa un objecte que està al seu darrere. Una cosa blavosa que, d'allà on som, no puc

destriar bé. Ara ja ho veig. Un periquito! Sí, un periquito! Em diuen que el trobaren a fora, mig mort de fred, i que l'acolliren en aquesta sala. És en "Fausella", la seva mascota...

Andreu Bauçà

-Com és que decidíreu de posar-vos el nom de "Scythe"?

-Bé, de tot d'una havíem de dir-nos "Fausella", paraula que, a més d'evocar la Mort (tan repetida en les versions heavies), tenia l'atractiu de ser un mot amb ganxo, original, ja gairebé perdut dins la llengua oral. Després, però, en decidir-nos a cantar definitivament en anglès, adoptàrem, lògicament, la seva traducció "Scythe".

-M'estranya que sols canteu en anglès i no en català, com seria més natural...

-L'explicació al nostre canvi de llengua és ben senzilla i fonamentada. Car, si cantam en anglès és, bàsicament, per dues raons. La primera, i principal, que l'anglès és, definitivament, la llengua

que s'escau més a l'estil de música que volem fer. Noltros volem fer música sense fronteres. Cantant en català, és ben clar que aquest aspecte quedaria afectat. La segona, que, avui dia, i per les circumstàncies culturals i polítiques, si a Mallorca un canta en català, tot d'una li posen l'etiqueta d'independentista, i, si un canta en castellà, vol dir que ets un fatxa. A noltros no ens interessa rebre cap d'aquests dos qualificatius. L'elecció d'una llengua neutral, com és l'anglès, va ser la solució.

Però, no et pensis, cantaríem en català de bon gust! (i així vos llevaríem a tu i a n'Àlvaro la feinada de traduir les lletres originals a l'anglès).

-I quin tipus de lletra feis? Emprau la música com a eina de revolta i pro-

testa davant la societat que vos envolta, o no hi teniu cap interès, en aquest tema?

-No, ben al contrari: Totes les cançons protesten i ataquen molts de caires negatius del nostre món. Si et fixes en les nostres composicions, veuràs que hi surten temes tan variats com: els piròmans que incendien els boscs; en contra dels ionquis de la xeringa, com pot ser "Iron, plastic, dust and blood" ("ferro, plàstic, pols i sang"); en contra de la inhumana pena de mort (en tenim una que es diu "Cadira elèctrica"); en contra de les guerres ("Ara ja és tard (per jugar a guerres)"; una altra anomenada Revolucrucifi, visió crítica d'allò que ens conta la Bíblia (ara bé, no et pensis que estiguem en contra del

Bon Jesús: car, el Bon Jesús va ser un tio que va tenir els collons ben posats per alliberar el seu poble dels invasors romans); "Suïcidi col·lectiu", que tracta de la incineració, de les centrals nuclears, la contaminació i, en definitiva, de tots els perills potencials que ens du el déu del progrés, passatge cap a l'autodestrucció; d'altres, com, per exemple, "Dictador manador", "Set minuts per a la llibertat", "Refusa i destrueix", "Amor al poder" i "Tortura de cervells", toquen el tema de la insubmissió, la censura, els dictadors, les tortures, les cultures opressores, la política merdosa, etc.; l'amor, aquest tema tan universal, també hi apareix (perquè l'amor, dins cada un, sempre hi és. I l'amor sense sexe és un amor molt frustrat); "Deesa innocent", que és una cançó que toca el tema de les putes amb un to de tristesa i melancònia per la casta de vida que duen, forçada quasi sempre per la inviabilitat econòmica i les circumstàncies familiars que els han envoltat des de la seva infantesa, no gens favorable; "Les calaveres també ploren", on es diu que les calaveres, tot i semblar cruels per la missió que tenen d'enviar la mort a la gent, també tenen tristesa ja que han de complir, forçosament, aquesta tasca encomanada per un Déu; n'hi ha un que està molt bé, titulat "Viure o morir", i que tracta amb ironia la desgraciada vida de l'espermatzoide (hi ha molts d'espermatzoides que moren, en el seu intent d'ajuntar-se a l'òvul, sigui perquè topen amb una goma, sigui perquè cauen en el precipici. Aquesta imatge de l'espermatzoide lluitant per a la victòria és una metàfora que s'aplica a la vida real, vertadera batalla per a la supervivència. Al cap i a la fi, s'ha de dir que tots venim d'unes putes partícules de semen);...

Has de tenir en compte que els grups heavies usen un món irreal, màgic i misteriós (farcit d'al·lusions al cel, l'infern, la mort, la lluna, els voltors, els temps medievals i prehistòria, històries de bruixes i d'illes misterioses, en el nostre cas) per tal d'explicar el món real i les coses seves. Som molt surrealistes, en aquest sentit.

-Així, idè, trobau que la nostra societat no és tan "perfecta" com molts voldrien suposar?

-Clar que no. El defecte més gran

d'aquesta societat és que està mancada de "sentit comú". Les guerres hi sobren. La gent dictadora ens fa oi. Criticam les guerres, la mili... i en Roldan. No hi ha dret, que a una persona li facin agafar un fusell.

És per això que, amb la música, no sols cercam passar el temps, sinó també expressar ideals amb ritme, i sentiments a través de melodies.

-I heu pensat mai en dedicar-vos professionalment a la música?

-No, només la veim com a hobby. Passam gust fent això, i així fugim una estona del bar i dels problemes emprenyosos de cada dia. Per a noltros, tocar és una afició i un relax, tot i que la música sigui dura. I és una teràpia molt bona: quan toques, desconnectes amb tot i no penses en res més.

No et creguis, ja ens agradaria, ja, que fos una possibilitat professional. Però, així com estan les coses, és ben difícil, per no dir impossible.

El que ens fa moltes ganes és, tan aviat com ens sigui possible, treure un disc. Ja veurem, però: encara ens queda molt de camí per recórrer.

-Xerrant de música "heavy", la societat, segons vosaltres, és "heavy" o "blana"?

-Què vols que et diguem? Hi ha una mica de tot: gent cabrona i molt bons tios.

-Vos considereu "passotes"?

-No, intentam ser noltros mateixos i "anar al nostre rollo", sense empenyar l'altra gent. L'únic que feim és protestar a través de la música. Res més.

-Cabells llargs o cabells curts?

-Què té més! Així com li agradi més a cadascú!

Una cosa voldríem dir, i és que estam molt contents del públic. De tot d'una no pensàvem arribar a tenir tota la gent que, finalment, ens ha seguit. Sense ella, no tendria cap sentit que seguíssim tocant. A més, ara a la gent li agrada aquest tipus de música, cosa que abans no era així. I la música que feim no es pot dir de cap de les maneres que només sigui "moda". Creim que és molt més que això i que, si la miram de fer bé i amb consciència, agradarà durant molt de temps.

Andreu Bauçà
Fotos: Joan Jaume

LES CANÇONS

"Ara ja és tard
(per jugar a guerres)"
(Lletra original dels "Scythe")

Està visquent dins un paisatge verd,
sempre alerta, sempre a l'aguait
ses dues mans en es fusell,
cadascú mira per ell

Tot, de sobte, sona un tir
cau un home a terra,
renou de bomba i ja no es mou;
se n'ha duit per davant sa cama esquerra

Això és lo que et pot passar per jugar a guerres,
tu ja ho podies veure venir.
Ara l'han omplert es pit de medalles
i tu, amb cadira de rodes fins a sa fi

No ploris, ara ja no hi ets a temps.
No cridis, ara de res te servirà.
No et lamentis, heroi de guerra nacional.

Ara ja és massa tard.

Ara pensa que tot va a s'ençà;
sempre alerta, sempre a l'aguait,
ja només te queda també una mà per al fusell,
cadascú mira per ell.

"Matau-me!", exclames
dins sa teva agonia final.
"Acabau amb jo!",
"jo estic paralitzat".

"Matau-me!", exclames,
"jo tan sols ni me puc matar".
Atrapat dins tu!,
sa presó és sa teva vida.

Tenen, per mascota, un pequito anomenat "Fausella"

"L'amor sense sexe és molt frustrant"

"El bon Jesús va ser un tio que va tenir els collons ben posats
per alliberar el seu poble dels invasors romans"

"Molts d'espermatzoides fracassen, bé perquè topen
amb una goma, bé perquè queden en un fonal immens"

"La nostra societat està mancada de "sentit comú""

"Ferro, plàstic, pols i sang"
(Lletra original dels "Scythe")

Una història de terror,
mai en sa vida has tengut sort;
sa cullereta en ses mans,
s'està sembrant sa seva mort.

No controla sa voluntat,
es "mono" l'ha traït;
mai tornarà a ser es mateix,
pus mai tornarà a ser ell

Està controlat pes vici,
no pot viure;
ha caigut dins lo més baix,
vol sobreviure

Cerca, i va desesperat,
sa seva dosi, sa seva dosi,
suor freda per sa cara

Està entrant en un altre món
se pensa tenir es poder
i se bombeja a dins sa vena

Mataria per una dosi
i ha perdut ses amistats.
Viu pensant en so cavall;
nin, això és mal negoci

Surt des món sense sortida
dimensió desconeguda;
ex-amic de sa misèria
moriràs per sobredosi

Serà es teu final.

Els components

En GUILLEM "CHAVES", de desset anys, és el més jove del grup. Els cabells llargs i un remarcant gust pel negre el delaten de seguida.

En MATEU "ROS" (en "JOHNNY") és el bateria. I la toca esplèndidament. Cabellera rossa, inconfundible, i camiseta dels "Pantera". Amb vint-i-tres anys, diu que, a més de tocar aquest instrument, també li agrada molt escoltar música (i asseguren, les males llengües, que anar en bicicleta amb roda alta).

En LLORENÇ "PITJA" també és ben peculiar. Corra negra i guitarra elèctrica com a company. Vint-i-set anys complits fan que sigui el més veterà.

En BERNAT és el cantant i compositor; és la veu que estira el grup. A més a més, hi toca la guitarra. De cabells ben llargs i amb cobertura obscura, sempre li ha atret la creació de còmics estranys, inusuals, adornats amb escenes sexuals i figures monstruoses. Té vint-i-dos anys.

Andreu Bauçà

Fent una mica d'història dels "Scythe"

Per a entendre el grup actual dels "Scythe" hem de girar la vista enrera i traslladar-nos al 1990. En aquella data, un grup de joves vilafranquers, interessats per les tendències musicals de la joventut d'aleshores, tengué la idea de crear un conjunt. Naixia, així, el que s'anomenaria els "DE-PUTA-MARE", amb sis components dins les seves files: en Julià "Peller" (a la guitarra i com a cantant), en Bernat (el baix), en "Pitja" (a la guitarra), en Mateu "Johnny" (a la bateria), en Xesc (a la guitarra) i en Llorenç "Peller" (al piano). La seva música, que, en un principi, es basava, sobretot, en l'estil dels grups espanyols de "La Polla", "Kortatu", els "Suaves", "Obús", "Tijuana in Blue", "Zerbizio" i "Barricada", evolucionà, en etapes posteriors, cap a altres tendències, anglosaxones, com ara els "Burning", "AC / DC" i "Metallica", a més de ja haver començat a fer producció musical pròpia: "En Ferran" (lletra: Bernat), "Ets un fill de puta" (lletra: Xesc) o "Anem a passejar" (lletra: "Johnny").

Després de dos anys d'intensa activitat, durant els quals s'havia produït l'abandó d'en Llorenç "Pitja", va seguir un període d'interrupció gairebé completa. A penes es feien assajos. En aquelles hores, un nou grup, els "MÉS SANG", va aparèixer en escena. La seva durada va ser ben efímera. Car, ben aviat els seus quatre integrants -en "Gadget", en Guillem "Chaves", en Julià "de sa palla" i en "Pitja"- es desferen. Tot i això, foren musicalment bons, molt bons, i cantaven cançons originals a l'estil propi de grups espanyols com els "Barón Rojo".

Mentrestant, en Bernat i en Llorenç "Pitja", que coincidien en els assajos individuals que feien a l'Escorxador, decidiren ajuntar-se. A poc a poc, s'anava forjant el naixement del grup nou dels "FAUSELLA" (o dels "SCYTHE", traducció a l'anglès que després adoptarien). En Mateu "Ros", que també els veia en aquell edifici, i que ja havia anat adquirint formació a través de la compra de llibres de música, no va estar molt a unir-s'hi. Amb la incorporació més tardana del baixista Guillem "Chaves", la configuració del grup dels

"Scythe" quedava finalment establerta. Entre i entre, en Julià, menys interessat per aquest nou tipus de música (el heavy-metal) i amb manca de temps per a la pràctica, se'n va desbancar. Aquest cop es passaren, ja de manera definitiva, el heavy. Grups com els "Pantera", "Metallica", "Megadeth", "Sepultura", "Slayer", "Napalm Death", "Kreator", "Iron Maiden", "Cannibal Corpse", "Entombet", "Brujería", "Testament" i "Black Sabbath", entre d'altres, passaren a ser el seu nou focus d'interès. Alguns temes originals han aparegut d'entre les seves cançons, totes en llengua anglesa: "Witches curse" ("maledicció de bruixes"), "Skulls cry too" ("les calaveres també ploren") i "Iron, plastic, dust and blood" ("ferro, plàstic, pols i sang"), aquest darrer encara en preparació. Més de cinquanta lletres, creades per en Bernat, molt bones per cert (comprovau-ho vosaltres mateixos en les dues que vos transcrivim, excel·lents), aguaiten a ser seleccionades, a l'espera del necessari acompanyament musical.

El futur del grup és molt esperançador, sobretot, si ens atenim a l'evolució qualitativa que ha experimentat durant aquesta darrera etapa.

A hores d'ara, estan inscrits dins el "Patronat Cultural" com a "Col·lectiu de Rock", col·lectiu del qual formaren part, a més, els abans esmentats "Més-Sang" i els "TALLSTRONG" (grup ara ja desaparegut que va sorgir aproximadament fa uns dos anys: en Guillem "Chaves", en Joan Morlà, en Salom, en Julià i en "Peller" el feren anar envant amb versions de "Loquillo", "Burning", "Suaves", "La Polla" i "Sangtraït").

L'Escorxador, com a seu del "Col·lectiu de Rock", és allà on tenen els assajos.

Andreu Bauçà

Què pensau de...?

- XAFARDERIA: la xafarderia dolenta no ens agrada.
- DROGUES: passam d'elles.
- SEXE: gust.
- ALCOHOL: orgasme perillós.
- FEINA: doblers
- GUÀRDIA CIVIL I POLICIA: gent que es passeja amb capellets.
- POLÍTICA: merda.
- DUROS: cinc pessetes.
- AMOR: sentiment.
- BANDERA ESPANYOLA: no ens agraden les banderes.
- EN FRANCO: un tio que està dins un baül.
- LA MORT: no ho sé, no hi estat mai, supòs que deu ser deixar de viure.
- MORAL: Què vol dir, això?

Escac i mat

Pep.- És veritat o no que us voleu apoderar dels béns dels altres?

Jordi.- No és veritat; nosaltres no volem prendre res a ningú; però volem que el poble disposi dels béns dels senyors per posar-los en comú. Amb això el poble no prendria res, sinó que entraria en possessió del que és seu.

Pep.- Com és això? És que són nosaltres els béns dels amos?

Jordi.- Certament: són béns nostres, són béns de tothom. Qui ha donat aquestes riqueses als senyors? Com les han guanyat? Quin dret tenen a conservar-les?

Pep.- Les hi han deixat els seus avantpassats.

Jordi.- I qui les va donar als seus avantpassats? Alguns homes més forts i més afortunats es van possessionar de tot el que existeix, van obligar els altres a treballar per ells condemnant tota la humanitat futura a ser esclava dels seus descendents. Et sembla just això?

Pep.- Si van agafar els béns per la força, llavors no."

(Errico Malatesta: *Entre Camperols*, 1904)

En la modesta opinió dels sota-sig-nant, una de les pàgines més brillants i inoblidables de la ja dilatada història de la humanitat es va escriure el 14 de juliol de 1789, data de la presa de la Bastilla.

En efecte, aquell rebrot revolucionari en particular i la Revolució Francesa en general, van suposar la definitiva consolidació dels principis del liberalisme i, conseqüentment, la impossibilitat de que les exigències anarquistes de l'ideòleg Malatesta esdevinguessin mai una realitat.

Cal, però, que no ens oblidem del fet decisiu que va tenir lloc com a culminació de la Revolució Francesa: l'execució -mitjançant la guillotina- de Lluís XVI i Maria Antonieta, seguida de la proclamació de la República democràtica. D'aquesta manera, els francesos abolien un dret més o menys diferent al dret d'herència que turmentava Malatesta: el dret a NÉIXER GOVERNANT. Mentre l'un -el dret d'herència- suposa només un traspàs de propietats privades, l'altre -el dret a

"néixer governant"- suposa un traspàs de poder. El poder d'ésser el primer mandatari d'un estat; tot havent acumulat un sol mèrit: "Haver nascut fill de".

Doncs bé, encara ara -i dos-cents anys després de la decapitació de Lluís XVI-, en alguns estats, com l'espanyol, sembla que anar contra la monarquia sigui anar també contra la democràcia. Res més lluny de la realitat! Perquè un servidor es demana: **ÉS LÒGIC QUE EL MÀXIM REPRESENTANT D'UNA DEMOCRÀCIA NO PUGUI ESSER ELEGIT DEMOCRÀTICAMENT?** Vostès mateixos.

Finalment, voldria recordar al lector que l'escac és un ancestral joc de taula en el qual els dos competidors tenen com a objectiu matar el Rei de l'adversari. Escac i mat, se'n diu.

Jordi Sansó Florit.

Rondalla depravada

OOH!!... Rei Stoichkov

Ara fa 30 anys que soc del Barça. Ara fa 30 anys que vaig néixer. Si algú és capaç d'entendre perquè, els qui ho som, soc del Barça, que vingui i ho expliqui. Sofriment, angúnia, patiment, dissortats, incertesa... que superar-ho sense perdre-hi la vida. Ésser del Barça és això, ser-ho fora fer preguntes, mirar amb el cap ben alt i prémer el cor.

Ara el Real Madrid té problemes econòmics (nosaltres no), ara el Real Madrid està immers dins un desprestigi internacional (nosaltres no), ara el Real Madrid està en temps d'eleccions i surten tots els pedaços bruts (nosaltres no), ara el Real Madrid no guanya cap Copa (nosaltres sí). Amb tot això no vull fer cap apologia de l'anti madridisme, ni molt menys. El que us vull explicar és que un home integrat dins una societat anti-tot, poder tenir la sort d'ésser alguna cosa més que un home, em deixa ple i descansat.

L'altre dia el president de la Generalitat rebia de mans de l'Stoichkov, el baló d'or que acabava de guanyar a París uns dies enrera. El president comparava la figura del jugador amb el que representava el Barça i Catalunya en general. El jugador també afirmava que ell s'hi sentia identificat. Amb un fet com

aquest tots els sentiments negatius que tenim per ésser del Barça, per uns moments, desapareixen i reverteixen en alegria i plenitud d'esperit.

També no fa gaire dies que la vídua de Juan Gómez, "Juanito", estandart representatiu del Madridisme més pur i llampant, denunciava al Real Madrid per què s'havia quedat amb la taquilla del partit homenatge al seu marit. Aquí hi ha la gran diferència: ésser o no ésser.

Ara em quedaré més tranquil sabent que OH Rei Stoichkov em representa, marca gols i s'identifica com un país germà al meu. Gràcies Real Madrid.

Jaume Sansó.

Espanyolització ineficaç i resistència catalana

És un fet evident que l'estat que té per centre Madrid està encabotat de fa anys en la vertebració del que anomenen la "nación española", comuna a tot el territori estatal. La voluntat de les classes dirigents espanyoles per engrèscar tots els pobles de l'estat en aquest projecte unitari i vertebrador -del qual ja parlà Ortega i Gasset- ha estat tan obsessiva com ineficaç. L'Espanya negra i decadent, tan radicalment diferent de l'estructura social catalana, mai no trobà camp adobat per a la integració nacional dels Països Catalans en el projecte castellano-espanyol. Fins i tot la "nova Espanya", l'Espanya dels "jóvenes nacionalistas", prou més eficaç que l'altra suara esmentada, no s'ha mostrat al capdavant capaç de crear un consens nacional i integrar-hi les diferents classes socials. Aquest estat és vist més com un expoliador i un opressor que com un benefactor. Les classes populars ho saben prou bé, tot i que de vegades d'una manera inconscient. És així que, a diferència de l'estat veí francès, l'Estat Espanyol no ha reeixit a cohesionar tota la societat civil en el seu projecte nacional. Ni ha estat, ni és, un factor modernitzador, ans al contrari, ho ha estat d'endarreriment i d'aïllament. Bé podem dir, per tant, que el nacionalisme espanyol ha fracassat en el seu intent de convertir un conjunt de nacions en una única nació i en un únic projecte nacional.

Andreu Salom i Mir.

Humiliació de nakhtxio

Quan l'any 1991 queda extingida la URSS, la República Socialista Soviètica Txetxeno-íngüixa es separa en dues: Íngüixa i la República Txetxena. Ambdues passen a formar part de la Federació Russa, però la darrera, seguint les mateixes passes que el Tatarstan, manté una posició sobiranista i força el diàleg amb el centre.

No falla. Quan les posicions en la negociació no s'apropen arriba el conflicte: els txetxens proclamen la seva independència. La gran Rússia no accepta desfer-se d'aquest petit territori que des de sempre s'ha sublevat davant qualsevol imposició. Esclata la guerra. Arribats en aquest punt ens preguntam per què no deixam que cada poble decideixi, per petit que sigui, el que vol ser.

Tal com succeí amb Nagorno Karabag i Bòsnia ara toca el torn de berenar, dinar i sopar amb la trista notícia de Txetxènia. Francament, davant les imatges de televisió, on és la nostra solidaritat, la solidaritat d'un Occident instal·lat en la comoditat, que intenta agenollar-se a cop de butxaca a favor del Tercer Món, el qual també té meridians i paral·lels que passen per Europa. La solidaritat igualment hauria de tenir com a destinataris els txetxens.

Cada vegada que anomenam txetxens als habitants de Txetxènia o Txètxnia sembla que si els desnaturalitzessim una mica perquè aquest és el nom que els atribuïren els russos. El nom autòcton és el de *nakhtxuo* per a la llengua, i *nakhtxio* per al poble que el parla.

El Caucas, on es troba situada Txetxènia, és una de les regions més rares d'Europa i té una antiga reputació de regió misteriosa i incomprensible. A les seves valls muntanyenques viuen cents de pobles diferents, que parlen llengües molt poc conegudes i posseeixen unes cultures molt peculiars. Molts de pobles són musulmans, altres són cristians ortodoxes, però també hi són presents remotes tradicions tàrtars i budistes i fins i tot sectes heterodoxes que practiquen cultes quasi pagans. Tota la regió fou anexionada a Rússia, mitjançant tractats i

campanyes militars, al llarg dels segles XVIII i XIX, encara que les contínues sublevacions dels muntanyencs feren del Caucas un equivalent al *salvatge "oeste" americà*. Pels russos del segle passat era una qüestió d'honor sotmetre els pobles d'aquesta regió, als que consideraven uns llogarrencs ferotges i atrassats, i per això entenien les seves expedicions bèl·liques com una empresa civilitzadora que havia d'extendre el progrés i la raó entre unes tribus semisalvatges. D'aquí que els russos tractassin aquestes tribus amb la mateixa llendera amb què foren tractades les tribus índies d'Amè-

rica.

A la primera meitat del s. XIX els txetxens foren els capdavanters de la guerra de la independència del Caucas, menada per l'imam Xamil, que dirigí la "guerra santa" contra els russos. Davant això, els russos edificaren una fortalesa de nom Grozny, que vol dir "amençador" i "formidable". La quasi liquidació d'aquest poble probablement mai no s'hauria produït si la ciutat no s'hagués convertit en un dels centres petrolers més importants de la URSS.

Ara mateix, veient les imatges de la guerra de Txetxènia, podem enten-

dre que poques coses han canviat al llarg d'un segle. La invasió russa de Txetxènia segueix el seu ritme implacable, però la rendició no és una opció contemplada per aquest poble caucàsic. Els precedents històrics del conflicte no donen peu al dubte.

De ben segur que la guerra de Txetxènia ens ha sorprès a tots tal com passà amb l'esclat bèl·lic iugoslau. I no perquè esperàssim que no succeís res sinó per la brutalitat d'ambdues batalles. Mai haguéssim imaginat que l'horror assoliria cotes com les que vegérem i seguim veient a Bòsnia. Ni tampoc podíem creure que les tropes russes entrarien a Grozny sense cap tipus de miraments humanitaris i després d'haver arrasat la ciutat amb bombardejos de l'aviació. L'actuació de Moscou és un acte reafirmatiu de política exterior, a un territori estratègic que Rússia vol mantenir sigui com sigui, de la mateixa manera que es reafirma la seva actuació pro-sèrbia. Al capdavant de Txetxènia tampoc tenim un santet. El general Dudaiev, tres anys després d'haver guanyat les eleccions disolgué el parlament davant el fort creixement de la seva oposició.

Però hi ha un aspecte de la guerra de Txetxènia que poca gent el té present. Txetxènia és una zona on es practica majoritàriament la religió musulmana. I un cop més, tal com ha succeït a Bòsnia, els musulmans han estat quasi aniquilats pels pobles esclaus -el serbi i el rus- que practiquen la religió ortodoxa. Guerra de religions o de races? Per ventura les dues al mateix temps.

Bòsnia i Txetxènia no són els únics exemples de la humiliació de l'islamisme. Ho és Palestina i ho són els moros que quotidianament són humiliats pel racisme social.

Si s'està humiliant l'Islam dia a dia, l'única alternativa que deixem a un terç de la població mundial és el *fonamentalisme*. Llavors el drama d'Algèria per ventura no és conseqüència de la doctrina islàmica, sinó de la resposta a la intolerància dels pobles occidentals i cristians que s'autonanomenen *civilitzats*.

Gloses

(d'en Biel Montserrat)

Es fumar

Es desastre des fumar
i de beure de demés
se droga es qui en sap més
un vici mal de curar

Això ensenyam an es joves
amb molta facilitat
els ho donam dins es plat
són tristes aquestes bromes

Com pot ser dir a un al.lot
no te vull veure fumar
es que ho vol privar, ho fa
tu que sí, i ell no pot

Hasta a comprar tabac
l'enviam qualche vegada
bon pare i bona mare
dus es camí equivocac

Hi ha mestres de s'escola
que també saben fumar
és s'educació que hi ha
qui és que així se consola

Assegut llegeix es diari
bones trompades de fum
tot lo que no és necessari
que casi pareix "Can Bum"

Qui fuma té mal fer feina
sol tossir, se sol cansar
i lo que sol molestar
en taula com sa gent menja

Capses de tabac p'en terra
ple de lloques pes racons
així són es bones lliçons
que's bon mestre se desferra

Així és s'educació
que tenim i ensenyam
i llavonses mos queixam
que es jove és una brutor

S'hauria de privar es fumar
quan som en es lloc de feina
si es que manda no té eima
el món no s'arreglarà

Per jo, encara es més malalts
són es que diuen que curen
també n'hi ha molts que fu-
men
i volen honors molt alts

Tot això és droga infiltrada
diuen que ho volen aturar

és un modo de robar
an es qui es fum no mos agra-
da

Mos fan respirar es fum
es robar-nos sa salut
i no veure que fan brut
i es "gasto" d'aquest consum

Dues tires de potades
fa aquell que beu en excés
sol xerrar un poc de demés
i qualcun altre de vegades

Tan neta és s'aigo des ploure
i molts la despreciam
mos agrada més sa droga
meam si un dia cavilam

Es drogat margina es pares
no només ell és marginat
lo mateix es que va gat
que diu ver, sembla dir coses
rars

Política

Arriba a ser molt cansat
lo que sempre hem d'escoltar
que citen a declarar
es banquer o diputat

Cada un es seu abogat
que li ajuda a dir mentides
que mai queden aclarides
un negoci apareparat

Muntanyes de paper escrit
quan arriben an es jutjat
es de sa premsa escapat
per fer-ho més divertit

Lladres i mal pagadors
nostro pa de cada dia
jo ja no les agafaria
per tot d'una amollar-los

Ministres i administradors
afuats an es doblers
a veure qui n'agafa més
un exemple vergonyós

D'un caramull de "bassura"
no se treu casi res bo
es polítics són això
ases que no tenen cura

Lo que cobren cada dia
només per barallar-se
complissen es seu dever

lo bé que tot aniria

Han fet de sa democraci'
molts de lladres i traïdors
i llavor convidar-nos
a votar com si res passi

Casi ningú de fiança
sa vida du aquest camí
ni firmat segons de qui
a sa llei li fan sa trampa

Llavor es senyor majoral
aquest sí que va entès
viatges per a Nadal
tant de "gasto" per no res

Això és com una droga
un llum encès amb so sol
ara que prest serà sogre
llavor augmentarà s'estol

Si pensam en tot això
mos pega com una cosa
qui ho veu tot color de rosa
segur hi veu més que jo

Els lletjos també tenim dret a... (I)

Ara, amb aquest escrit, vos parlarem, francament i honesta, de les històries d'un grup d'homenets que necessiten romanticisme, amor i coses per l'estil. Però vet aquí el problema que tenen i que no és altre que el fet de ser lletjos. Això significa que el seu físic no s'adapta als canons estètics de la nostra societat materialista. I aquests canons, no importa explicar-los perquè tots els duim dins el cap. Si algú té algun dubte, que miri la "tele", una revista o una pel·liculeta. Allà hi veureu els models "perfectes", el que la nostra societat entén per bellesa física. Com és lògic, l'únic que es mira és la superfície i no s'intenta aprofundir en coses més importants. És igual. Hi ha solucions: la cirurgia estètica, ell "wander-bra", les faixes, aparells de musculació, abdominals i flexions... La qüestió és estar en forma i tenir un bon cosset. En definitiva, un cosset DANONE, com el de na Cati "T". Una bona façana. És igual si un és un ignorant i un coeficient intel·lectual baix zero, sempre i quan tengui una bona aparença.

Per il·lustrat millor això que vos deim, vos contarem la **TEORIA DE LES TARONGES** d'invenió pròpia. I la realitat ens demostra que és certa. Escoltau. Imaginau-vos que anau al mercat a comprar i, allà, vos trobau davant l'alternativa de triar entre dos tipus de fruita: d'una banda, una canastro de taronges lluentes, de forma esfèrica, vermelles i grosses, guapes, en una paraula, que fan menjera; de l'altra, amb un caixonet de llistons amb tarongetes petites, musties, bonyarrudes i malfetes, descolorides, lletges, ruisos, en una paraula. Pregunta (parau bé les orelles): quines triaríeu? El més normal és triar les primeres. Bé, les compram i anam a menjar-ne una perquè ens fa gola. Li donam trinxet, però, en haver-la xapada, tot és pell, no té gust de res, tot són pinyols i poc suc i agre. Res, que no serveix per res! És un zero! bé, com que no estam satisfets, anam al mercat i en compram de les petites. Hi tornam donar trinxet i, amb molta sorpresa, resulta que tot és popa, dolça i sucosa com la mel. Res, que en quedam encantats i més contents que un pasco. I, d'aquí, en treurem la nostra "moraleja", vulgo "MOLAREKA", ja que això és el mateix que passa amb els homenets lletjos, que pareix que només són paparró i que fan por a les al·lotes. No poden anar enlloc. Car, sempre han d'acabat tot solets, fet rotlet a un racó. Ja ho sabeu, donetes, seguiu els nostres consells: en veure rotlada d'homenets solitaris, pensau en aquesta teoria i no dubteu gens. **ATACAU!**

P.D.: Aquest primer apartat de les nostres reflexions amoroses va dedicat a dos cossets femenins, nobles i benfets, que necessiten punt de randa per a la recerca i producció de nous "tapetes de camilla": "Sa Tita" i "Sa Nena".

Dos filòsofs de l'Amor (en majúscula)

El Vilafranca només aconseguix un punt en els dos primers partits de l'any

Sebastià Julià segueix essent el més regular de la plantilla

El passat diumenge els de primera regional van perdre 3-4 davant l'Algaida. Els de Vilafranca no van fer gaire bon partit però un dels pocs vilafranquers que queden a l'equip blanc i verd, en Tià Julià les va fer tots tres, i quasi tots van ser semblants. Així el Vilafranca segueix jugant regularment encara que en el darrer partit no va agradar gaire l'espectacle que va oferir.

El darrer partit jugat contra el Colònia va seguir oferint un pobre espectacle futbolístic, tot i que l'equip visitant aconseguí el gol de l'empat fora del temps reglamentari. El resultat final va ser a un gol. Els de Vilafranca després de què en Tià Julià aconseguís el primer gol es varen tranquil·litzar i a la segona part, i amb l'expulsió de n'Antoni Pascual, es varen superar clarament per l'equip visitant.

Jaume Vidal

Cadets

Gens ha variat la posició dels cadets fins ara, i duen deu punts per vint-i-set que ha aconseguit el Montuïri, que va en primer lloc. Val a dir el parell d'anècdotes que li han passat: Contra el Porreres, la premsa va posar que estava sancionat per alineació indeguda. Les sancions eren les següents: multa econòmica al club i al delegat de l'equip inhabilitació per un parell de mesos. Ara el Club espera que amb un recurs li llevin les sancions. Una altra és que el dia que van anar a jugar amb Ses Salines, que van perdre de sis a tres, un jugador contrari va jugar en fitxa falsa i per tant el resultat definitiu va esser de zero a tres a favor dels de Vilafranca. També cal destacar que l'entrenador Tolo

Taberner va presentar la seva dimissió a la directiva del club. Podem avançar que s'han mantingut contactes amb els entrenadors Monserrat Rosselló i Llorenç Riera perquè es tornin responsabilitzar de l'equip cadet.

Jaume Vidal

F-7 Aleví

L'equip d'en Felip és un dels equips vilafranquers que van per la cua de la taula classificatòria. Van en desena posició, darrera el Canals que li du un punt d'avantatge. No va fer bon partit amb el P. de Calvià i va perdre de 2-4. El Vilafranca va haver de fer un parell de renovacions a l'hora de plantejar el partit degut al fet que només es presentaren sis jugadors, i un d'ells lesionat. Hauríem de fer un avís a la resta de jugadors, perquè si comencen la lliga l'han d'acabar, tant si fa fred com calor, tant si fa vent com si no en fa.

Jaume Vidal

F-7 Benjamí

En el repàs mensual que feim dels equips del nostre club tenen el torn aquesta vegada els més petits que hi juguen. Els seus entrenadors són els coneguts Biel Gelabert i Jordi Roselló, dos entrenadors amb tàctiques molt ofensives com ho demostren els 54 gols que han fet en la primera volta. L'equip ocupa en aquests moments el tercer lloc empatat amb el Binissalem amb 24 punts, a sis dels dos primers classificats. El partit més important que han disputat ha estat contra el Binissalem, partit en el que es varen imposar per tres gols a quatre en un emocionant partit. Els jugadors que cal destacar més d'aquesta confrontació són en Noel Chapira en la funció de l'home lliure per davant la defensa i en Joan Josep Rosselló com a porter.

Jaume Vidal

1ª Regional

Tià Julià11
Toni8
Font3
Garau2

Infantils

Mas27
Sitges13
Rafel10
Xesc6

Cadets

Salom4
Esteva4
Pep3
T. Sastre2

Futbol 7 benjamí

Ramis15
J. Miquel6
Andreu2
Portell2

Futbol 7 aleví

Emiliano15
Toni Joan8
Noel6
Mateu5

Futbolet

Ll. Lull7
P. Mascaró2

Regularitat

Tià Julià107
Pascual103
Carrión95
Alcover90
Jordi82
Toni72

A propòsit del 5-0.

"De las glorias deportivas, que campeon por Espanya, va el Madrid con su bandera, limpia y blanca que no empaña"

Per a tots aquells que encara no l'hagin endevinat, aquest és l'inici de l'himne del "Real Madrid", que curiosament els afeccionats culés no pogueren sentir el passat dissabte dia set de gener. I no fou perquè faltàs motiu, tant futbolers com no futbolers sabem que el "Real Madrid" va guanyar per cinc a zero al F.C. Barcelona.

I alguns joves "merengues" vilafranquers cansats, humiliats, frustrats, des de fa quatre anys, sortiren a celebrar, a un bar vilafranquer, la victòria de l'equip castellà (o espanyol) amb els seus crits de guerra. Cants que no s'escoltaven a Vilafranca des de la postguerra, donant a pensar a més d'un on cony era, i així substituïren l'himne del "Real Madrid" per crits de: "España, España", "Franco, Franco", "Boti, boti, català es qui no boti" (hagués quedat més bé "Bote, bote, catalán el que no bote"); i d'altres, sota les banderes blanques del club castellà i l'espanyola, aquesta, ben alta, fou la més onejada i acaronada de totes...

Demostrant una vegada més la ignorància i la manca de cultura del poble mallorquí que deixa als lladres castellans entrar dins casa nostra, obrint les portes de pinte en ample, ajudant a que ens robin llengua, cultura, tradició i doblers.

Per cert no cantaren el crit de guerra que més es canta a Madrid: "Es polaco el que no bote". Degué ser que no hi pensaren.

Miquel Sansó i Florit.

A Vilafranca hi ha joves fatxes

La joventut de la Vila (no tota, però gran part) de cada dia està més degenerada, de cada dia és més poca cosa. L'altre vespre, després del partit Madrid-Barça, a un bar del nostre poble, un grup de joves vilafranquers estengueren a davant tothom, talment fatxes rematats i tal com fan els madrilenys espanyolistes més radicals, un parell de banderes espanyoles d'un vermell i groc ben intens. Tot seguit, es posaren a cantar ben fort un "boti, boti, boti, català qui no boti!", i, per si encara no bastàs, acabaren de rematar la cosa alabant en Franco, el nostre tio Paco!! amb un "Viva Franco!", "Viva Franco!".

És trist, molt trist -"depriment", diríem nosaltres- que espectacles com aquest es donin entre un sector de la joventut del nostre poble, el qual, amb les seves accions empegueïdores, a més de renegar de les seves arrels i caure en la imbecilitat més absurda, donen suport als assassins més sagnants que, de la ma-

nera més cruel i covarda, es feren en temps del conegut dictador.

Si hem de dir el que pensam, direm ben fort que genteta cada com aquesta no mereix ni parlar la nostra llengua ni ser considerada vilafranquera o mallorquina. La deportació a l'interior de la Península, devora els seus més estimats amiguets, és el que haurien de menester.

I així, recordant el que feren, des d'aquí, des de les pàgines de la revista "Es Molí Nou", els enviam el nostre més sincer condol per la llàstima (que no ràbia) que ens fan: si, amb quinze o setze anys fets de fa poc ja són fatxes hitlerians, què seran en ser més vells?

La redacció

Punt Verd

El PUNT VERD ja està instal·lat en el carrer de l'Escorxador, com així ens ho informà l'encarregat municipal, Salvador Barceló. Ara ja només cal que tots tinguem un poc de cura per triar totes aquelles deixalles que cada dia originam en els nostres domicilis i llocs de feina. Seria positiu per la nostra societat, que va endarrerida en aquest aspecte devora altres països, que se'n fes un bon ús i, sobretot, que no hi hagués confusió a l'hora de dipositar els residus dins els contenidors.

Es Molí nou ja té ordinador

Els Reis d'Orient foren amables amb la redacció de la revista i ens portaren el que fins ara era imprescindible per poder fer la nostra feina amb certes garanties. Gràcies a tots els que anualment ens ajudau a mantenir viva la flama d'aquesta revista amb la vostra subscripció i, com no, a tots els comerciants i fabricants que ens ajudau amb la vostra publicitat. Particularment donar les gràcies a la Banca March per dipositar la confiança en nosaltres per fer possible aquest somni de reis.

Jaume Estrany (Banca March) i Jaume Sansó (regidor de Cultura) s'interessaren per la nova adquisició.

La Mancomunitat Pla de Mallorca, juntament amb la Fundació per el Comerç de les Balears, realitzarà pròximament cursos totalment gratuïts, dirigits a la formació de treballadors i empleats del sector del comerç.

El programa formatiu que es desenvoluparà comprèn un total de 6 cursos: comptabilitat informatitzada, assessoria jurídica d'empreses, marketing, atenció al client i tècniques de venda, anglès i alemany. Un màxim de 90 alumnes (15 alumnes per curs) entre treballadors i comerciants es podran beneficiar d'aquests cursos subvencionats a través del FORCEM, Fundació per a la Formació Contínua.

El destinatari dels cursos és el petit i mitjà empresari i els treballadors, per tant la durada i els horaris previstos per a la seva impartició de les classes són compatibles amb la seva disponibilitat de temps, és a dir, fora dels horaris laborals i en dies alterns.

Els interessats en rebre més informació sobre el contingut formatiu i característiques de qualque curs, es poden posar en contacte amb nosaltres cridant al telèfon 83.04.41 de dilluns a divendres i de 9'00 a 14'00 hrs. o directament a les oficines de la Mancomunitat Pla de Mallorca del c/ Hospital, 28 Petra

Defuncions

*Joan Mut Soler, morí 5-1-95 als 80 anys

*Joan Barceló Nicolau, morí dia 13-11-94 als 79 anys.

*Pere Antoni Estrany Morlà, morí dia 5-12-94 als 78 anys

*Antònia Garí Nicolau, morí dia 14-12-94 als 78 anys.

*Catalina Nicolau Amengual, morí dia 15-12-94 als 75 anys.

*Antònia Duran Estrany, morí dia 6-1-95 als 83 anys.